

Zilveren Griffel

Categorie Informatief

Hoe ik per ongeluk een boek schreef

Auteur: Annet Huizing

Uitgever: Uitgeverij Lemniscaat

Is dit fictie? Is dit slechts een verhaal over een meisje dat jaren na dato om haar overleden moeder rouwt?

Is dit informatief? Een boek waarin je leert hoe je iets moet schrijven dat in aanmerking zou kunnen komen voor belangrijke literaire prijzen? ECI Literatuurprijs, Libris Literatuur Prijs, een Gouden Griffel?

Of leer je hier over hoe literatuur in elkaar zit? Hoe schrijvers je met hun trucjes hun verhaal binnensmokkelen. Hoe ze perspectief toepassen, zinnen opbouwen, cadans en ritme bedenken, ervoor zorgen dat zich in je hoofd een film van letters afspeelt?

Hoe ik per ongeluk een boek schreef is van alles wat en van alles evenveel. Een boek dat in geen enkel hokje past en derhalve in de boekhandels in alle kasten tegelijk zou moeten staan.

Annet Huizing deed met *Hoe ik per ongeluk een boek schreef* het alleronmogelijkste. Ze vertelt het verhaal van de jonge Kathinka. Haar moeder is al hartstikke lang dood, maar juist nu haar vader het aanlegt met de best-wel-leuke Dirkje, mist ze haar zo. Kathinka wil schrijfster worden. Maar ze weet

niet goed hoe ze de verhalen in haar hoofd op papier moet zetten. Gelukkig is daar haar overbuurvrouw Lidwien, een schrijfster met een writers block die doet denken aan Renate Dorrestein. Zij leert Kathinka de lessen van het schrijven en en passant van het leven.

Kill your darlings, show, don't tell, hoe ga je om met onderwerp, lijdend voorwerp en gezegde; het komt allemaal voorbij. Hoe introduceer je personages, wat brengt ritme in een zin?

Wie schrijft over schrijven roept nogal iets over zich af. Annet Huizing weet het allemaal zo goed en daarmee stelt ze zich kwetsbaar op. Want wie lessen in schrijven geeft, moet zelf subliem zijn. Geen fouten maken. Annet Huizing had dat lef. Ze weet een ontroerend verhaal neer te zetten en tegelijk anderen aan te sporen hetzelfde te doen. Of er op z'n minst over te schrijven.

Boeken die grenzen overschrijden stelen het hart van deze jury. Al was het alleen maar omdat het de jury een alibi geeft zelf met een grens te schuiven, en zo een Griffel te kunnen geven aan dit verhaal, dat misschien wel het verhaal zelf als ware hoofdpersoon heeft.